

Förord

Att bli en legend är inte så enkelt som att man bara föds till det, inte heller jobbar man enbart ihop till det, utan en kombination av ovan nämnda ting skapar eventuellt En Legend.

Under mitten av 90-talet bytte jag min lägenhet i Umeå mot en bogserbåt. Med hjälp av kunniga, goda vänner och lugnande alkohol till den nye ägaren – mig själv – kördes mitt nya hem ner till Stockholm. Resan tog lite längre tid än planerat och jag var tvungen att överge skepp och vänner i Väddö kanal, för att med min fiol i hand bege mig till Tyresö med hjälp av taxi för en spelning denna midsommarafton 1995.

Med spelningen avklarad låg jag någon timme före skeppets ankomst till sin nya hemmahamn på Kungliga Djurgården. Stolt med fiolen i hand kliver jag in på Gamla Djurgårdsvarvet där jag muntligen blivit lovad en kajplats. En brokig samling människor sitter vid ett midsommardukat långbord ute på bryggan och tittar vänligt men något skeptiskt på mig och fiollådan.

En lång, senig man reser sig. Jag kikar upp på ett vänligt väderbitet ansikte som skvallrar om en ålder runt 45–50 år men man kan också utläsa mer – mitalt på livets väg och upplevelser som få 90-åringar normalt hinner med.

Det är då jag möter honom för första gången – Legendan.

»Jaha och vem söks?« frågar mannen. Jag sträcker fram handen som hamnar i ett fast grepp som vittnar om andra aktiviteter än skrivbordsarbete.

»Jag heter Peter och har blivit lovad kajplats vid den här bryggan av Arne Timmerling«, säger jag.

»Du måste ha mött Arne vid grinden, snackade du med honom då?«

»Nej, faktum är att jag aldrig träffat honom utan blivit lovad kajplatsen på telefon.«

»Jassåru...« säger mannen dröjande innan han nyfiket frågar: »vad har du i lådan?«

»En fiol«, svarar jag.

»Om det är som du säger så kanske du kan lira en låt för oss, det är ju ändå midsommarafton?«

»Det kan du ge dig fan på att jag kan«, ler jag.

Jag plockar upp felan och river av Lilla Midsommarshowen på ca tio minuter och scenen förändras, ansiktena blir ännu vänligare, sillen kommer fram liksom alla tillbehör inklusive snapsen och jag hamnar på ett jäkla trevligt kalas med ett gäng människor som ska bli mina vänner och grannar ända till dags datum.

Så småningom anländer min egen bogserbåt och hela partajet med Svartleffe i spetsen tar emot och ser till att jag får en bra kajplats.

Leif Nilsson, också kallad Svartleffe, är mannen denna bok kommer att handla om. En typ av människa som alltmer sällan byggs. En typ som stress inte verkar få fäste på och som alltid tar sig tid att hjälpa andra även om han har hur mycket som helst i sitt eget liv att ta hand om.

En Legend.

Anekdoterna om Svartleffe är historier som berättas sena kvällar av folk som bor i hamnen, historier som Leffe själv berättar över kaffekoppen eller självupplevda historier jag samlat på mig gällande denna Legend under en snart 20-årig vänskap.

Svartleffe hade bott på Djurgårdsvarvet redan i många år innan den midsommarafton 1995 då våra vägar korsades för första gången. Vi fann varandra snabbt och eftersom jag är en violinist som inte jobbar ihjäl mig och Svartleffe alltid tar det lugnt trots alla sina projekt blev det ofta tid för en kopp kaffe och små snack.

Jag har aldrig gillat »roliga historier« eller fräckisar och sånt skit. Nej, självupplevda saker av folk som har förmågan att göra berättelser av händelser i deras liv och man kan med fördel även förtälja historier där man är mindre lyckosam. Ofta till stor glädje för åhöraren som nästan alltid uppskattar självutlämnande *anekdoter* mer än om man berättar om en Lottovinst. Normalt sett, när man berättar självupplevda historier gissar jag att man färgar dom c:a 30 % för att få lite knorr på dom.

I fallet Svartleffe behöver dom inte färgas, allt är sant.

Peter Gardemar